

تارماييه گانی رابوردوو

ستار قادر فەرەج
(سليمانی)

ئەو شوینەیی که سیرۆزی سیارۆژی تیدا هەپس کرا بوو، بە ئەشکەوتیکی فەرماۆشکراوی لاچەپەک و سامناک دەچوو، نەک زیندان، زیندانیک دیواره گانی لە گۆنیدا لەبری قسڵ کە پوویەکی خەست نیوان چینه بەردەگانی داپۆشیبوو. هەموو ھۆدەگانی زیندانە کە قورسایییەکی قوولیان لە بیدەنگیدا ھەلگرتبوو، ئاخەر بیدەنگی بۆ زیندانی، سەرچاوەی ھەموو بوونیکە و دنیاکی لە بیدەنگییە و سەرچاوەی گرتوو، چونکە بیدەنگی حالەتیکە بنەرەتیی بوونیتە.

دیوارە درزبەردووکان، ئەو درزە باریکانە وەک دەماری وشکە وەبوو لە دیوارەکانە و بەسەر زەویییە کە دا دەخزان بە ھەمپرای دەنگی ھەناسەیی زیندانیانیش وەک ئەو بوو کە لە جیھانیکە نامۆ و دوورە دەستە و بیئت، بەتایبەت ژوورە کەیی سیرۆز بۆنی ساردی نسرەمیکە چرپی لێ دەھات، وەک ئەو بوو خودی دیوارەکان خۆیان لە غەمیکە سەھۆلینی بەستووی تۆکمە دروستکرا بن. ئەو پووناکییە کزەیی کە لە پەنجەرە بچووکە کەیی ژوور سەریە و دەزەیی دەکردە ناو وە، بیچگە لە شەبەنگیکە لاواز ھیچی تر نەبوو، پۆشنایییە ک بوو تا بلیی لیل و تەلخ، بەزەحمەت درپی بە تاریکی ژوورە کە دەدا.

لەو تاریکییە دا سیرۆز لەسەر زەویییە کە و بە چیچکانە وە ھەلترووشکابوو، دالغە بردبوویە وە و پشتی لە سەرینیک بە دیوارە کە وە گیرکردبوو. دەستەگانی لەسەر ھەردوو ئەژنۆیی بە تیکنا لایەیی لەیەک گیرکردبوون. بەرەنگ و پوودا بە گەنجیکەیی ھەسەرە تکیش دەچوو، بەلام چۆن گەنجیکە! لەپ و لاواز و سەروریش ھاتوو، پیدەچوو بە ژۆر پەستان لەسەر یادگەیی بکات ھەتا شتیکە

بیریتته وه، ته نانهت له یادی نه مابوو خویشی ناوی چییه؟ نه دیده زانی! ناخر هه موو شتیکی له بیر چووبوو وه! له سر په رده هه ره ناسکه کانی یادگیدا به در له سیمای ژنیک و دیوار و پووی ناوه وهی ده رگه ی ناوده ستخانه ی مزگه وته کانی شار، شتیکی دی له یاد نه مابوو، به لیشاو پووی ده رگه و دیواره کانی ده هاته به رچاو که له به رده میدا قوت بوو بوونه وه، به وینه یل ریزه دار له دارستانیکی چرپا به ریز پیزکرا بوون، له نه مبر و نه و به روه سهر په لی داره کان له یه کتری دابوو وه تونیلکی دریز و قوولیان چن کرد بوو. هه موو ده رگه یه که به پووی شالوی تاریکیه کی قوولی نه نگوسته چاودا ده کرانه وه و هه ندیک جاریش پووه و پوونیه کی ته لخ ده بوونه وه که له شیریکی خستی لیل ده چوو. هاو پای ناوونی که شه که ده نگه چرپه و سرپه په نهانییه کانی ده رگه و سیبه ره کان که وهک تارماییه کانی پابوردوی هه موو شار ده رده که تن و بزر ده بوون، تینه ده گه یشت، سهری سوپما بوو، به لام ههستی به قورساییه کی خنکینه ر ده کرد، له سر سنگ و ناو گه روویدا په نگه خوارد بووه وه، له و ساته دا هیوای ده خواست له پیستی خوئی بیته در.

سه رجه م ده رگه و دیواره کانی مزگه وته که له تاریکاییه کی نه نگوسته چاودا له ودیو به ربه سستیکی به سته له کی ته نکلی لیل و تاریکه وه، دیقته تی ناوه وهی ناوده سته کانیاں ده دا، نه وهی که وای کرد بوو سیرۆز پی بکه وینه نیو قوولایی نه م به ربه سته تاریکانه وه، لۆچه پیچاوپیچه کانی نه ندیشه ی برپاره کانی ژیا نی بوو، راپیچی کرد بووه ناو نه م زولمه ته وه. دواچار له و تاریکیه دا بوو نه خوشونیکار و نووسینی یه کیچک له و ده رگه یانه ی که له چال و چۆلییه کانی یاده وه ریدا سهری کرد بوو و بیرى هینابوو وه، نووسراویکی ساده ی له سر هه لکۆلرا بوو،

هیند جوان نووسینه کانی نه خشیترا بوون که به پوونی و په وانی ده خوینترانه وه «نه وهی له ئیره وه بچیتته ژوره وه، ناوی خوئی لی به جی ده میتیت»، پاشان زور هه ولى دا ده ست به و یاده وه ریبه وه بگریت و به ره و پووی بروت، به لام هه ر جاریک له گه ل نه م چه شنه یاده وه ریپانه نزیک ده که وته وه، بوی ده بووه مایه ی وروژانی نازاریکی تاقهت پرووکی نی وه ها که به رقتاسا له ته پلی سهریه وه ته ی ده کرد و له بنی پییه وه ده رده چوو، هه روه ها به رده وام له نیو که شی ته متوومانئاسادا ناوه کانی لی ون ده بوو، هه ر جاریک که هه ولى ده دا سهره داویکی یاده وه ریبه کی بگریت، داوه که ی له نیوان په نجه کانی ده ستیدا هه لده نگوت و غه یب ده بوو. ته نیا یه که ده موچاو نه بیت که پی به پیی ده رکه وتنی دیمه نی ده رگه کان له یادگیدا ده هات و ده چوو، سهره تا که ده رده که وت به وینه یه کی له رزۆک ده چوو، ورده ورده کال ده بووه وه، دواتر دیسانه وه ده هاته وه به رچاوی، نه و سیمایه ش وینه ی ده موچاوی ئافره تیک بوو له خه یالیدا زه رده خنه ی بو ده کرد، به لام دیمه نی چاوه کانی ته ماوی و ناوون بوو، وهک نه وهی دووکه لکی شیک ده موچاوه که ی هه للووشی بیت ناوا سیمای شیوا بوو، ناوه که شی به به رده وامی له گویدا ده زرنگایه وه ”هه ووررییننن.. هه ورینی ده مبا.

سیرۆز ده یزانی که نه م وشانه مانای ناویکی گرنگ و گه وره یه بوی، به لام چ مانایه کی ده گه یاند؟ نه ویشی بیرنه ده که وته وه و نه دیده زانی چییه! بیرى نه ده که وته وه داخو نه و ناوه ناوی دایکی، یان خوشکیه تی، یان هاوپی، یان خو شه ویستی؟ یان له وانیه ته نیا یاده وه ریبه کی ختوره ئاسای زوو تپه رپیت و به هوی نه و ویتانه ی که به رده وام هیرشیان ده کرده سهر یادگه ی. هه رکه چاوه کانی داخست و هه ولى دا

به هیواشی هه ناسه بدات، له و ساته دا، ده رگه ی ئاوده سته کانی مزگه وتی شاری به پوونی بینی، هر ده رگه یه ک له ده رگه که ی تر جیاواز بوو، ده رگه یه کی کۆنی داری درزبردوی گری گری بوو، ئه وی تریان ده رگه یه کی چینکۆ بوو که به بۆیه یه کی شینی کاله وه بووی پر له پووشاوی و شوخت بوو، سییه میس نه خشی ژه نگاوی کاله وه بووی گرافیک ئاسای سه یروسه مه ره ی له سهر بوو به زحمه ت ده بینرا، به لام دوا ده رگه جیاواز بوو، له که ره سه یه کی کانزایی ره ش دروست کرابوو، هه موو پووناکی ده وره به ری هه لمژیبوو و نووسراویکی به پووشان و قرنجانندی ده مه ده رنه فیزی له سهر بوو که نه یده توانی له بیبری بکات ”هه موو ده رگه کردنه وه یه ک نرخیکی تایبه ت به خۆی هه یه، نرخه که ی خوینی خۆته، خۆتا“ هر کاتیکی ختووره ی ئه م جوړه ده سته واژانه به میشکیدا تیده په پین، سه ره له نوخی هه سته ی به نازاریکی توندی به رگه نه گیراوی له سه رتا پای به ده نیدا ده کرد، له سه ره ختیدا که ئیواره خه ریک بوو په شماله تاریکه که ی خۆی به سه ر شاره که دا په خش ده کرد، ژاوه ژاو و هه راوزه نای کاسبکاران هر به رده وامی هه بوو، له وه ها که شیکدا سیرۆز به خۆی و کامیره نیکو نه که یه وه له سه رخۆ به ره و ته والیته کانی مزگه وتی گه وره ی شار هه نگاوی هه لدینا و گوئی به هیچ شتیکی دیکه نه ده دا ته نیا ئه وه نه بیته بگاته ئاوده سته کانی مزگه وتی شار، له و جه نجالیه دا وه ها دیار بوو تاکه ده نگ له سه ر پیتمی ترپه کانی دلی گوئی له بیته، ده نگی هه نگاوه کانی خۆی بوو.

هه رکه گه یشته به رده م پاره وی ئاوده سته کان، ده رگه کان وه ک ئه وه ی پاسه وانی هه میشه یی ئه و شوینه بن ده سته ونه زهر له به رده میدا پاره ستابوون، نووسینه کانیان له سه ر دیوی ناوه وه ی ده رگه ی ئاوده سته کان هه لگرتبوو.

سیرۆزی سیارپۆژ خۆی له ناو ئاوده سته کیدا بینیه وه و به هیواشی کامیرا که ی به رزکرده وه و «چچررکک» یه که مین وینه ی گرت، ئیتر له و ساته وه یه که م هه نگاوی هه له پنایه نیو دنیا یه کی ئیجگار پر چه ره سه ری و ئه شکه نه جه و لیوانلیو له پازی ناکوژتای نووسین و نیگاره کان. دیواری به رانبه ر ده رگه که ش پر بوو له حه رف و نووسینی خیرای هه له قومه له ق و بی سه ره وه به ره، هه ندیکیان له هه ولی ناروونی و ناته واویاندا به تابلۆی شیوازه نوپکانی هونه ری وینه کیشمان ده چوون.

دیوی ناوه وه ی ده رگه ی ئاوده سته کان هه ریه کیکیان بۆخۆی وه ک ئه وه بوو چیرپۆکیک بگپرتیه وه، به لام به ناروونی و نالۆزی له نه خشونیگار، به زمانیکی نه بستراکت و ته ماشایه کی هه ست بزوین، واته به زمانیکی لال و نیگایه کی خپچ چیرپۆکه کانیان ده گپراپه وه. سیرۆز ته نیا وینه ی ده رگه کانی نه ده گرت، ئاخه ئه و تارمایی بنیاده مانه ی به نیویاندا تیپه پر بوو بوون و ئه و ده ستانه شی ده ستیان لیدابوون، ئه و پۆحانه ی که ئاسه وارپکیان به جیه یشتبوو، به بی ئه وه ی بزانه نیشانه یه ک به جی ده هیلن، وینه ی هه موو ئه و ویناندانه شی ده گرت.

یه که م ده رگه که لپی نزیک بووه وه له داریکی کۆن دروستکرابوو، پر بوو له هیلی چپر پچری ورد و هه ندیک ژماره ی له سه ر هه لکه نرابوون، پیده چوو ژماره ی ته له فۆنی مالان و پیکه وتی له دایکبوون بن، یه کیکی دی له ژماره کان، له تو مارکردنی میژوویه کی دیرین ده چوو، ته نیا له سه رووی نیگاری شیوه ئاسای جی ده سته یکه وه، نووسراویکی قوولی سه رنجراکیش هه بوو له سه ری نووسرابوو «هه رکه سیک بیته ئیره و زه یین و دل بداته نووسین و نیگاره کان، هه رگیز وه ک خۆی له نایه ته وه». نووسینه که وه ک په یامیکی شاراهه ده هاته به رچاو و خوینه ری ده دواند.

کاتیک سیرۆز خەریکی وینە گرتن بوو، هەستی بە سوورانی عەدەسەى کامیراکەى کرد، بەلایەوە ئاسایی نەبوو، بۆیە هەلۆهستەیهکی کرد و کەمیک خەریکی پێکخستنی دوگمەکانی پێشەوێ کامیراکەى بوو، دەرگە کانزایییە پەشەکەش هەمان بێدەنگی ئەوانی تری لێ نیشتبوو، پوو دیوارەکەى بەرانبەر دەرگەکە بە جۆریکی وەها لێی نزیک بوو، تیبینی ئەوێ کرد کە خال و پنتە بچووکەکان زۆر ورد هەلکەنراون. خالەکان شتیکیان پێکھێنابوو کە لە نیگاری نەخشەى ناو ئەتەس دەچوو، کەچی بەهیچ نووسینیک ناماژەى بە نەخشەى شوپینیکى دیارکراو نەدەکرد! تەنیا ئەمەى لەسەر نووسرابوو «دەرۆى هەناوی پاستى، بەگەپان ناکرێتەو، بەلکۆ دەبیت بدۆزێتەو». «دیمەنەکە ئاسایی دەهاتە بەرچا، بەلام سیرۆز هەستی دەکرد ئەم دەرگەیه شتیکى جیاوازی لەخۆگرتووه، لە دواى چەندان لێکدانەو وینەیهکی ئەویشی گرت. کاتیک لەدواى شۆردنەوێ وینەکە، بە وردی سەیری کرد، تیبینی ئەوێ کرد کە پەنگدانەو کە شیوێهەکی دروست کردوو کە لە چاویکی چاودێریکەر دەچیت.

دەرگە و دیوارەکان لە ساتەوختی وینەگرتنیاندا بە تەنیا شوپینیک نەبوون بۆ هەلگرتنی شتگەلێکی پەنھان و بەس، بەلکۆ ئەوان وەک پۆچی بەستوو وابوون و ماوێهەک بوو چاوەپێی ئەوێیان دەکرد کەسیک پەنگ و بۆیان بۆ بگەپێنێتەو تا نووسراو و نیگارە پەمزییەکانی بخوینێتەو، دواتر کاتیک سیرۆز سەیری کۆی وینە شۆراوەکانی کرد، هەستی بەو کرد هەر وینەیهک بۆخۆی هەلگری شتگەلێکی زیاتر بوون کە لە وینە پاستەقینەکەى سەر هەریەک لە پووبەرەکانی دیوار و دەرگەکاندا نەدەبینرا.

بێدەنگی لە هەموو شتیکدا نامادەبوونی خۆی پادەگەیاندا، بەلام بێدەنگیەکە بێدەنگیەکی بەتال نەبوو لە دەنگ، بەلکۆ پەپ بوو لە

دەنگی نەببستراو، بێدەنگی گوی گرتن و بێدەنگی تیگەیشتن و تیفکیرین و یادەوێ شوینە نادیارەکان و چرپەى شتە نەگوتراوەکان، بێدەنگیەکی لێوانلیو لە دەنگی زەمەنە بەسەرچوووەکان بوو.

سیرۆز هەستی دەکرد کە ئەم شەو ناوازیە، شەویکی تاقانە و جیاوازی، وەک ئەوێ نەپنییەکی لەخۆگرتبیت و چاوەپێی ئاشکرابوونی بکات، دلی بە نەزمیکى جیاواز لە جارێ لێی دەدا، ئەویش بەهۆی ئەو هەستە ناوازیەى کە سرووشەکان پێژنەیان بەسەریدا دەکرد بەبێ ئەوێ درک بەو بکات چۆن چۆنی و بە چ پێگەیهک دادەبارین.

هەموو شتیک لەو کاتەو دەستی پێکرد کە چاوەکانی کەوتنە سەر وینە شۆراوەکانی دەرگە کانزاییەکە، ئەم وینەیهش تەنیا وینەیهکی ئاسایی نەبوو، بەلکۆ شتیکى زۆر ناوازیتر لە فۆتۆیهک بوو لە ناو دەستیدا خۆی پێشان دەدا، شتیک کە تەنیا کاتیک دەرەکەوت کە بۆ ماوێهەکی زۆر تیبیرابمینی «ئیتەر دەرگەکان تەنیا دەرگە نین»، لەبەر خۆیەو بە بۆلەبۆل ئەمەى گوت و قەلەمەکەى هەلگرت و دەستی بە نووسین کرد، وشەکان وەک ئەوێ پێش بێرکردنەوێکانی بکەون و لە دەمی بێنە دەرەو، لە وینە و شەقلی سۇناتادا دەرەچوون و بەدواى خۆیاندا دنیاىەک هەست و سۆزبان بەسەر کاغەزە سپییەکاندا هەلەدەپشت، ئەگەرچی پستەى یەکەم سادە بوو، بەلام قوولایییەکی بەرینی ئالۆزی هەلگرتبوو «هەموو دەرگەیهک دەنگیکى نەببستراو و بێدەنگیەکی لێلى هەلگرتوو». «لەسەرەختی ئەم ساتە ناوازانەى بارینی سرووشەکاندا بوو بێرۆکەى نامیلکە وینەدارەکە گەلە بوو و بە خەیاڵیدا هات کە هەموو فۆتۆکانی ناو ئاودەستەکانی گرتبوونی لە نامیلکەیهکی وینەداردا چاپ بکات، ئیتەر نامیلکەکە بوو بە تاکە پڕۆژەیهکی سەرەکی سیرۆز وەک کۆنسیپتیکى داھێنەرانی فۆتۆی، شیوازیکی نوێی هونەرى دەیبینی و تاکە پڕۆژەى

داهینه‌رانه‌ی بوو که به ژيانه‌وه‌ی ده‌به‌سته‌وه، شتیک که له و پڼگه‌یه‌وه ده‌یویست له‌لایه‌ک کاریکه نه‌کرده و داهینه‌رانه بکات، له‌لایه‌کی تره‌وه له و پڼگه‌یه‌وه نه‌و نووسراو و نیگارانه بو سهرجه‌م خه‌لکی شار ناشکرا بکات، بلأویان بکاته‌وه، به‌لام نه‌مه‌ ته‌نیا وینه‌ی نیگارانه‌کان نه‌بوو، به‌لکو به‌کومه‌کی وشه‌کان چینیکی نویی هه‌ست و سۆز مانایان بو وینه‌کان زیاد ده‌کرد، که وه‌های ده‌کرد بزانیته چ کۆد و نایدیایه‌ک له پشت نیگارانه‌کانه‌وه هه‌ن.

سیرۆز سوور ده‌یزانی نه‌و نامیلکه وینه‌یییه‌ی که بریاره بلأوی بکاته‌وه، به‌ته‌نیا فۆتۆگه‌لیکی هونه‌ریبانه‌ی ده‌رگه و دیوار نابیت و به‌س. باسی نه‌و که‌سانه ده‌بیت که له پشت هه‌ر نیگار و پسته‌یه‌کییه‌وه هه‌ول ده‌ده‌ن شتیک له جیهانیکی پر له بیده‌نگیدا به‌جی به‌یلن و ناوه‌ینان و ناوژپاندنی خانمگه‌لیکی خیزانی کیباری ده‌سه‌لاتدارانی شار بوو. که وه‌ک تابۆیه‌ک و ابوون، پیشتر که‌س نه‌یده‌توانی توخنیان بکه‌ویت. نابرووی که‌سانیکی کاربه‌ده‌ستی ده‌ستپۆیشته‌وی شاریان ده‌برد که هه‌موو که‌س ده‌یانناسین. جاروبار ماوه‌یه‌کی زۆر له‌خۆپاده‌ما و هه‌موو نه‌و هه‌ست و سۆزانه‌ی به‌بیری خۆی ده‌هینایه‌وه که له‌ساته‌کانی هه‌ریه‌ک له وینه‌گرتنه‌کاندا درکی پت کردبوو، ده‌موده‌ست له‌پشتی هه‌ریه‌ک له وینه‌کان له‌سه‌ری ده‌نووسین و بو هه‌ر وینه‌یه‌ک چه‌ندان پوونکرده‌وه‌ی ده‌کرد. دواتر له‌ نامیلکه‌که‌دا له‌ته‌ک هه‌ر وینه‌یه‌که‌دا نه‌و سه‌رنج و پوونکرده‌وانه‌ی ده‌نووسی و بو هه‌ر وینه‌یه‌ک چیرۆکیکی ده‌گپرایه‌وه. کاتیکی دوا‌ی ته‌واوبوونی، سه‌یری کۆی نامیلکه‌که‌ی کرد، هه‌ستی کرد که ته‌نیا پپوه‌ندی به‌ده‌رگه و دیواره‌کانه‌وه نییه. باسی کۆی په‌هه‌نده‌ دیار و نادیاره‌کانی شاره‌که بوو، باسی نه‌و خه‌وانه‌ی له پشت تارماییه‌کانی رابوردووی شاره‌وه شاررابطوونه‌وه. دوا‌ی چیکردنی هه‌موو نووسینه‌کان، بریاری دا

لاپه‌ره‌ی یه‌که‌م بو نامیلکه‌که ترخان بکات که په‌یامی راستگویی و نه‌ستوپاکی خۆی بو خۆی و خه‌لکی به‌سه‌لمینیت، بۆیه له‌گۆشه‌ی لای راستی سه‌ره‌وه‌ی لاپه‌ره‌ی یه‌که‌می بلأوکراوه‌که‌دا نووسی «بینه‌ری نازیز، خوینه‌ری خۆشه‌ویست، من نه‌متوانی وینه‌ی نه‌م نووسراوانه نه‌گرم و نه‌یان نووسمه‌وه، به‌لام تۆی بینه‌ر ناچار نیت نووسراوی ناو نه‌م وینه‌نه سه‌یر بکه‌یت و بیانخوینیته‌وه».

نه‌و شه‌وه‌ی که په‌رجوه‌که پروی دا ناو زیندانه‌که زۆر له‌وه‌ی که سیرۆز ده‌ببینی و خه‌یالی ده‌کرد تاریکتر بوو، نه‌مشه‌و به‌ته‌واوی خۆی به‌تاک و ته‌نیا ده‌ببینی و گوپی بو لیدانه‌کانی دل‌ی خۆی شل کردبوو، که‌چی له‌پر له‌ته‌نیشته‌یدا سووسه‌ی شتیکه‌ی نامۆی کرد، هه‌ستی به‌ده‌نگی نه‌رمی هه‌ناسه‌کانی بنیاده‌میکی دیکه ده‌کرد، نه‌ویش له‌گه‌ل رپتمی به‌شتیک له‌م بیده‌نگیه‌ سه‌رسامکه‌ره قورسه‌ی ناو زیندان هاوړا بوو. نه‌یده‌زانی له‌گه‌ل چ بایه‌کی وه‌شته‌دا هه‌ورینی ده‌مبا، هاتووه‌ته‌ لای لیره له‌نزیکیه‌وه به‌هیمنی له‌سه‌ر زه‌وییه‌که دانیشته‌بوو، پشتی به‌دیواره‌که‌وه دابوو، نیگا تیژه‌کانی برپیووه سه‌ر خالیکی نادیارانی ناو بۆشاییه‌ ته‌مگرتووه خۆله‌میشییه‌که‌ی به‌رده‌می. دواتر سیرۆز که‌ زانی له‌ ژوره‌که‌دا ته‌نیا نییه و په‌رجووی سیمای هه‌ورینی به‌دی کرد، له‌گه‌ل یه‌که‌م نیگا و ته‌ماشای سیمای سیحراوی ناسینه‌وه‌ی هه‌ورینی خۆشه‌ویسته‌یدا، به‌دوا‌یدا ده‌رگه‌ی یادگه‌ی بو که‌وته سه‌رپشت، سه‌رتاپا یادوه‌ریه‌کانی بو گه‌پایه‌وه وه‌ک نه‌وه‌ی ده‌نگی چاوه‌رپی ده‌رکه‌وتنی ساتیکی گونجاو بیت، چون له‌ته‌ک هاوړپیه‌کی گیانی به‌گیانی دیرینیدا بیت، وا ناخافت «پیم وا نه‌بوو ده‌یگه‌یه‌نینه ئیره... ئایا بلأوکردنه‌وه‌ی وینه و نووسراوه‌کان شایه‌نی نه‌م هه‌موو نه‌هامه‌تیبانه بوو که به‌سه‌رمان هات؟»،

هه ورین له گه ل نه وهی بیست به چاوی کراوه و به سه رسامی پووی له سیرۆز کرد که وه های ده نواند شتیگ له دهره وهی زه مه نی ئیستاوه ده بینئ و به دهنگیکی ئارام و به ئیراده یه کی پۆلایینه وه وه لامی دایه وه: «سیرۆز گیان نه وهی تو کردت ته نیا بلوکردنه وهی نامیلکه یه کی وینه دار نه بوو، وینه و وشه کانی نامیلکه که شتگه لیکن هیند به قوولی به پۆچی نه م شارهدا پۆچوون، بو هه تاهه تایلی له ویزدانی زیندووی یه که به یه کی خه لگی شاردا ده مینیتته وه»

سیرۆز، وه ک نه وهی له گه ل دیواره کانی دهوروبه ری قسه بکات، وتی «سه یروسه مه ره له وه دایه! که من سه ره تا نامیلکه که م وه ک خولیا یه کی تاییه ت بو خۆم چیکرد و هه ولّم دده له م شوینانه ی شار تیگه م که وه ک ناخودئاگای ده سته جه معی هه مووان وابوو، ده مویست بچه نیو پوچی حه رف به حه رفیا نه وه له پپی وینه گرتنیا نه وه له وه درگه و دیواره نه تیگه م، وه ک نه وهی به دوا ی شتیگدا بگه پیم که پیشتر له ده ستم دابیت»، هه ورین سه ره پای نه و دۆخه ناله باره ی تییدا بوو، که میگ پیکه نی گوتی: «هه ره ک چۆن تو به دوا ی نه وه دا ده گه پایت، که پیشتر له ده ستت دابوو، نه وانیش به دوا ی تو دا ده گه پان!»

له دهره وهی زیندان به خیراییه کی به رچاو گوشه و سووچیکی شاره که نه مابوو دیمه نیک له وینه کانی نامیلکه که ی سیرۆزی له سه ر دروست نه کرابیت. دیواریکیش نه مابوو نووسراویکی له سه ر نه بیت له نووسراوه کانی ناوی. شار چون تابلویه کی ئالۆزی به یه کداچوو له په نگ و هیله سه رکه شه کان و تیکه لای هه ریه ک له سیبه ر و پووناکی و په نگه جۆراوجۆره کانی لی هاتبوو، هه رچی چیرۆک و نیگاره کان هه بوون بووبوونه به شیکی دانه برپاوی نامیلکه که، بوو بوون به پیشبینیه کی زیندوو که له سه رجه م کایه و په هه نده بیثوماره کاندای قسه یان له باره وه ده کرا.

به شیوه یه کی هیند خیرا و به په له له شاردا بلوو بووه وه که هیچ غه بیزان و نووسین دۆز و پمّل لیده ریگ په بیان پی نه برده بوو.

شه ویگ له کاتیگدا زیندانه که له بیده نگی خۆیدا ده ژیا سیرۆز پووی کرده هه ورین و وتی، «تۆش پیت وانیه که ده بوایه هه ره نه م کاره بکه ین!».

هه ورین زهرده خه نه ی که وته سه رلیو و به تیله ی چاو نیگایه کی گرته دیواره که ی په نای، له وه لامدا گوتی، «ئاخر چۆن به مانتوانیا یه دنیا بکه ینه شووشه به ندیک ته نیا جیگه ی دوو دلای تییدا بیتته وه».

شه وانه شار هه ره شه وه له گه ل هاتنی کزه ی سروه و تاریکیه که یدا هه والیکی نوپی نامیلکه که ی له گه ل خۆی ده هینا، ئیتر له هۆده کانی تری زیندانه وه بووبیت، یان له لایه ن نووسین دۆزه کانی سه ر دیواره کانی شار دهرده که وتن، به خیرایی ده نگۆکه ی ده گه یشته هه مووان. نه و ده مانه هه موو شتیگ ناماژه ی به وه ده کرد که سیرۆزی سیارپۆز و هه ورینی ده مبه ته نیا نین. نه و نامیلکه وینه داره ی بلوویان کردبووه وه تا ده هات ناوی نه وانسی گه وره تر و به ناویانگتر ده کرد. هه ره له زیندانه ی که هه ردووکیان تییدا زیندانی بوون، شه ویگ که تریفه ی مانگ به شیوه یه کی نااسایی دهره وشایه وه، هه موو نه وانه ی له وی بوون به پاسه وان و زیندانیان وه گوپیان له ده نگیکی ئاسمانی ته لیسمای سه ر بووا ده نگه که له هه ناوی تارماییه کانی رابوردووی سه ر ده رگه و دیواره کانه وه له نیو وینه و حه رفه نادیاره کانه وه ده هاته دهر، وه ک ئاوازیگ که به کزی ده تژنه فت، هه ورین له کاتیگدا گوپی لی ده گرت، له پپدا هاته قسه و به سیرۆزی گوت «گویت لئی سیرۆز؟ نه و وینه و وشانه ی بلوت کردنه وه بوونه ته مارشی سه ره له به ری هه مووان، نامیلکه که بووه ته ویردی سه ر زمانی یه ک به یه کی شاره که مان».